

Reč života - oktobar 2018.

„Ako li vas duh vodi, niste pod zakonom” (Gal 5,18)

Apostol Pavle piše pismo hrišćanima iz Galateje, pokrajine u središnjem delu današnje Turske. On sám ih je preobratio u hrišćanstvo i zato su mu ostali u srcu.

U toj zajednici pojedini su smatrali neophodnim da se hrišćani pridržavaju svih propisa Mojsijevog zakona kako bi bili ugodni Bogu i na taj način došli do spasenja.

Pavle, sa druge strane, tvrdi da mi više nismo „pod Zakonom”, jer je sám Isus, Sin Božji i Spasitelj čovečanstva, svojom smrću i vaskrsenjem postao put do Oca za svakog čoveka. Vera u Njega, otvara srca delovanju Duha samog Boga, koji nas vodi i prati na stazama života.

Stoga, prema Pavlu, ne radi se o „nepridržavanju Zakona”, nego o tome da se on vrati svom prvobitnom korenu koji je i najzahtevniji: prepustiti se vođstvu Duha.

Pavle nešto ranije piše nekoliko redova: „Jer se sav zakon izvršuje u jednoj reči, to jest: Ljubi bližnjeg svog kao sebe”. (Gal 5:14).

Upravo nam hrišćanska ljubav prema Bogu i bližnjima daje slobodu i odgovornost sinova: po Isusovom primeru pozvani smo da ljubimo sve, da ljubimo prvi, da ljubimo drugoga kao samoga sebe, pa čak i one koje osećamo svojim *neprijateljima*.

„Ako li vas duh vodi, niste pod zakonom” (Gal 5,18).

Ljubav koja dolazi od Boga poziva nas da budemo odgovorni ljudi u porodici, na poslu i u svim našim okruženjima. Pozvani smo da gradimo odnose u miru, pravdi i zakonitosti.

Zakon ljubavi je najčvršći temelj naše društvenosti, kao što kaže Marija: „Predajem u predgrađu Pariza, u problematičnoj zoni i sa multikulturalnom školskom populacijom. Vodim interdisciplinarne projekte u cilju timskog rada, živeći bratstvo među kolegama, kako bismo na taj način bili verodostojni u predlaganju deci jednog takvog modela. Naučila sam da ne očekujem trenutne rezultate kada kod deteta ne dolazi do promene. Važno je i dalje verovati u njega, pratiti ga, vrednovati ga i bodriti. Ponekad osećam da ne mogu ništa da promenim, a drugi put vidim opipljiv dokaz da su izgrađeni odnosi doneli plod. To se desilo sa jednom od mojih učenica koja nije učestvovala na konstruktivan način na jednom času. Objasnila sam joj mirno, ali odlučno, da kako bismo živeli u harmoniji svi moraju da daju svoj doprinos. Kasnije mi je napisala: *Žao mi je zbog mog ponašanja, neće se više ponoviti. Znam da očekujete od nas konkretne stvari a ne reči, i želim da se posvetim tome. Vi ste osoba koja nama učenicima prenosi prave vrednosti i želju da uspemo*”^[1].

„Ako li vas duh vodi, niste pod zakonom” (Gal 5,18).

Život u ljubavi ne dolazi isključivo kao plod naših napora. On dolazi po Duhu koji nam je darovan – i koga možemo i nadalje da tražimo – kako bi nam dao snagu da postanemo sve slobodniji od ropstva egoizmu i živeli u ljubavi.

Kjara Lubik piše: „Ljubav je ta koja nam pomaže, koja nam predlaže kako da postupimo u određenim situacijama i odabirima na koje smo pozvani. Ljubav je ta koja nas uči da odaberemo: ovo je dobro, to ću uraditi; ovo je loše, to neću uraditi. Ljubav je ta koja nas podstiče da delujemo gledajući dobro drugoga. Nismo vođeni spoljnim silama, već onim principom novog života koji je Duh stavio u nas. Snaga, srce, um, sve naše sposobnosti mogu 'hodati u skladu sa Duhom', jer su ujedinjeni ljubavlju i stavljeni na potpuno raspolaganje Božjem planu nad nama i nad društvom. Slobodni smo da volimo”^[2].

Leticija Magri

^[1] „Učitelj u predgradima Pariza” – svedočenje Marije A. (Pariz) – „Velika draž sadašnjeg vremena”, Kastel Gandolfo 3. mart 2018. (pogledaj na www.focolare.org).

^[2] K. Lubik, *Onaj „unutrašnji” glas*, u „Čita Nova” 50 (2006/10), str. 9.